

SANITARIS DURANT LA PANDÈMIA

XII

Una de les lliçons de la pandèmia de la covid-19 ha estat, si encara no ens n'havíem adonat, la centralitat de les cures per a la viabilitat de la vida. En aquest document, volem centrar-nos en com s'ha viscut la pandèmia en l'àmbit sanitari per mitjà de dos testimonis, el d'un militant que és infermer en una UCI d'hospital i el d'una treballadora del servei de neteja en un Centre de Salut Mental per a Adults.

creixem

DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

Em dic Javier Prieto, soc infermer des de fa 29 anys i desenvolupo la meva activitat a Cures Intensives. Durant aquests anys m'he hagut d'enfrontar amb situacions més o menys complexes, però mai amb la intensitat del que ha comportat el coronavirus. Si hagués de definir amb dues paraules els inicis de la pandèmia, aquestes serien: por i incertesa.

Hi va haver un moment especial, que va ser l'extubació del primer pacient. Tots ens trobàvem concentrats fora del box i aplaudírem. Va ser una injecció de confiança i optimisme: les persones, tot i passar per una situació greu per una malaltia desconeguda, es recuperen.

La pandèmia va treure el millor de tots nosaltres. El treball en equip va ser més important que mai. Absolutament tot el personal treballàrem com un tot. L'equip va facilitar la integració a l'UCI de professionals d'altres serveis. Les primeres setmanes ens havíem de reinventar cada dia.

Una de les situacions més

dures que he viscut ha estat la soledat que patien les persones ingressades en no tenir a prop els familiars. En aquest sentit, la tecnologia, quan l'estat de la persona ho permetia, va alleujar una mica aquesta soledat. També per a les famílies ha estat molt dur rebre la informació només per telèfon. A més, tots els professionals sabem la importància que té l'entorn familiar i social en la recuperació de la persona.

També ha estat molt dur saber que persones que ho necessitaven no podien ingressar a cures intensives. L'UCI té una capacitat limitada i durant setmanes no podia assumir tota la demanda que es generava.

L'impacte físic (alguns dies amb jornades de catorze hores, molts dies seguits treballant, càrrega de treball molt superior a l'habitual, etc.) i psicològic (dificultats per a dormir durant setmanes, preocupació, sensació d'impotència) ha estat molt important. Una de les coses que més em va ajudar a disminuir els nivells d'ansietat en tot aquest procés va ser limitar al màxim

l'accés als diferents mitjans d'informació, especialment TV, encara que no només. Personalment crec que han contribuït a desinformar, oferint xifres i informació de manera esbiaixada. També han contribuït a generar por en la població, amb la qual cosa les persones que agafaven la malaltia, de manera més o menys greu, ja tenien un plus d'ansietat previ al diagnòstic de la malaltia, que no els ajudava gens.

En el moment que escric aquestes ratlles estem novament immersos en una situació complicada i m'agradaria dir que en millors condicions, però no és així. No s'ha reforçat l'assistència primària, que hauria d'haver-se dotat millor per tenir una major capacitat de resolució i evitar el col·lapse dels hospitals. Seguim sense saber el que va passar exactament a les residències de gent gran, cosa que ajudaria a no haver de recórrer novament als aïllaments severos, que tan poc ajuden al benestar físic i psicològic.

De tot aquest procés em quedo amb la capacitat de lluita de

l'ésser humà, de sobreposar-se a les situacions més complicades. També m'agradaria recordar totes les persones que no han pogut recuperar-se de la malaltia i les seves famílies, que han hagut de viure la malaltia des de la incertesa, des de la llunyania i, a vegades, des de la soledat.

Javier Prieto és infermer a Bellvitge i militant d'ACO de la zona Baix Llobregat

Em dic Juana i, per situar el meu testimoni, explicaré que treballa en una empresa de neteja, contractada per un hospital amb serveis comunitaris. En el meu cas presto servei a l'atenció comunitària, on m'encarrego de tota la neteja d'un CSMA (Centre de Salut Mental per a Adults), que consta de dues plantes amb set despatxos, dues sales de reunions, dos lavabos i la recepció; també d'un SRC (Servei de Rehabilitació Comunitària), amb dues sales de tallers, dos despatxos i dos lavabos; i de la fundació tutelar que hi està associada, que disposa de quatre despatxos

i una sala polivalent. Tinc en total quatre hores per fer la neteja de tots aquests espais a diari. Com comprendreu, sempre he anat justa de temps. Ara ja vaig a contrarellotge.

En el meu cas, he estat treballant durant tota la primera temporada de la covid. No ho he viscut malament, al contrari, venir a treballar per a mi era un respir. El que em preocupava, i molt, era que es contagiés el meu fill. Té 19 anys i un autisme avançat. Li resulta molt difícil entendre certs límits i la frustració no la tolera gens bé. Quan les persones confinades lluitaven contra l'avorriment, a casa meva tractàvem de mantenir el dia en pau, i a vegades he necessitat el SEM per aconseguir-ho. Per aquest motiu el confinament m'ha resultat una creu molt pesada de portar, encara que comprensible donada la situació de pandèmia.

Aquelles setmanes només sortia de casa per anar a treballar, com la resta de serveis bàsics. A la feina es va crear una nova forma de relacionar-se, ens preocupàvem per tots, ens

buscàvem per parlar i veure com estàvem, érem més una família que un grup de treballadors.

Em sento feliç per haver pogut ajudar tant aquells dies, d'haver tingut cura del personal sanitari des de la meva tasca, però he de reconèixer que no m'he sentit protegida per la meva empresa. No vaig rebre guants ni mascaretes aquells mesos, i actualment rebo una mascareta quirúrgica al mes.

Per sort, el personal sanitari dels centres on treballo em valora i em sento cuidada. Gràcies a ell puc treballar amb protecció i em dona força i energia per poder continuar amb la cura i atenció al meu fill, que també, juntament amb altres, són víctimes oblidades d'aquesta pandèmia.

**Juana Martínez Romero
és treballadora de la
neteja al CSMA de Sant
Feliu de Llobregat**